

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci

Citation: Wessel, Johan Herman: "Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid79658.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

OMNE TULIT PUNCTUM, QUI MISCUIT UTILE DULCI.

Impromptu.

»At gavne og fornøie,
Hav stedse det for Øie,«
Det var Horatses Ord,
Mens han var her paa Jord.
Hvad nu hans Ord maae være,
Kan andre eder lære,
Jeg lærer jer det ei;
Thi det er af min Vei.
Jeg kort kun vil berette:
Horatses Datter, Mette,
Endskiønt hun ei var gift,
Sit Snørliv fandt for stivt.
Glad til Horats hun løber,
Og glad sin Tilstand røber:
Jeg har fornøiet mig,
Og gavnet Rom og dig.
Du snart af denne Mave
En Dattersøn skal have,
Og Rom en Borger faae,
Som gange kan og staae.
At gavne og fornøie
Jeg haver havt for Øie.

Horats blev derved rød,
Men jeg, som bleg er fød,
Jeg kan foruden Rødme
Om Nytte og om Sødme
Fortælle sligt og meer,
Som man saa ofte seer.